

hordár még mindig akadékoskodott. — Nem megy innen? Mindjárt ttadom a rendőrnek, csirkeforgó, aszfaltbetyár! — s ment felszabadul-
 áan bögyös jóérzésekkel, dudorászva.

Török Sándor.

AZ ABLAKOS.

*Az ablakos lépeget,
 cipeli az üveget,
 a kezében görbe bot,
 cipeli az ablakot.
 Nézd csak, nézd az ablakost,
 hogy cipeli a napot,
 mert a nap a hátán van,
 ott ragyog a rámában!
 A nap a hátán játszik
 s az ablakos állátszik,
 csak nagy szöges bakancsa
 cseng az úton csattogva.
 Az ablakos lépeget,
 cipeli az üveget.
 Nem koldus ő: királyfi,
 csak elment világlátni
 és most itt jár titokban
 rongyosan és kopottan.
 Én láttam: tarsolyába
 csillog-villog gyémántja!
 Az ablakos nagyra vasz,
 vagy tán görbe botja az,
 tud a koma magyarul,
 mégis így kiált vadul:
 ob-lóóó-kot! ob-lóóó-kot!
 Valahányszor meglátom
 az ablakost utcánkon,
 mint az árnyék követem
 csüngve a szép üvegen.*

ÉGI RAJZ.

(Kislányom rajza alá.)

*Egy kis kunyhó van itt a papíron,
 a kis kunyhón piros a fedél.
 Pöttyes gombák ülnek a tövében
 s a kunyhó fölött fehér rózsákat
 és kék ibolyákat tart a szél.
 A ház fölött lebegnek a rózsák,
 a rózsák fölött felhő tüzel.
 S minden olyan közel van egymáshoz,
 minden olyan testvéri-közel.*

Gulyás Pál.